

**SUOMEN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN
PERUSTAVAN KOKOUKSEN AVOIN KIRJE
TOVERI LENINILLE**

Toveri Lenin!

Syvällä mielenjärkytyksellä ja suuttumuksella olemme saaneet kuulla, että porvariston lähettämän salamurhaajan kuula on haavoittanut Teitä, Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan ensimmäistä soturia ja kansainvälisen vallankumouksellisen työväenliikkeen johtajaa.

Kokoontuessamme tänne Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan pääkaupunkiin perustamaan Suomalaista Kommunistista Puoluetta — sen sosialidemokraattisen puolueemme sijaan, joka kaatui Suomen viimekeväisen vallankumouksen myrskyihin, — me toivoimme saavamme nähdä Teidät, kunnioitettu toveri ja parhain neuvonantajamme, täällä keskuudessamme ja päätimme jo pyytää Teitä mieskohtaisesti saapumaan kokoukseemme.* Kun nyt tämä toivomme nähdä Teitä mieskohtaisesti kokouksessamme on tällä kertaa sattuneen inhoittavan murhayrityksen takia rauennut, pyydämme tämän avoimen kirjeen kautta esiintuoda Teille ne ajatuksemme, jotka sydämellämme ovat, ja jotka olisimme tahtoneet Teille täällä suullisesti esittää.

* Elokuun 25. pnä 1918 kokoontui Moskovassa nykyisen Delegatskajakadun varrella sijaitsevaan entiseen hengellisen seminaarin rakennukseen satakunta suomalaista miestä ja naista. He olivat miltei yksinomaan poliittisia pakolaisia, vastikään asevoimin hajallelyödyn Suomen vanhan sosialidemokraattisen puolueen, sosialidemokraattisen nuorisoliiton ja ammatillisen liikkeen entisiä toimihenkilöitä ja rivijäseniä. Heidät oli kutsunut koolle »Suomalaisten sosialidemokraattien ulkomainen järjestö» neuvottelemaan kotimaan työväenliikkeen toiminnan jatkamisesta kansalaissodan tappion jälkeen muodostuneissa vaikeissa oloissa.

Vuosi sitten Te olitte meidän maassamme maanpaossa, nyt me Teidän luonanne. Te olitte luonamme Venäjän porvariston väkivallan ajamana, joka silloin Väliaikaisen Hallituksen diktatuurin kautta ahdisti Venäjän taistelevaa köyhälistöä. Meidät on nyt Venäjälle ajanut Suomen ja Saksan liittoutuneen porvariston väkivalta, joka par'aikaa verisimmän sotilasdiktatuurin kautta kuristaa Suomen ja Saksan köyhälistöä.

Me emme vuosi sitten jaksaneet uskoa, että Venäjällä tulee todellinen köyhälistön vallankumous jo sota-aikana. Me luulimme: ensin rauha, sitten vallankumous. Te, toveri Lenin, sanoitte silloin syvällä luottamuksella: ensin vallankumous, sitten rauha.

Ja Te toimitte päättäväisesti tämän luottamuksenne mukaan. Kun syksy tuli, Te riensitte Helsingistä Viipuriin ja Viipurista Pietariin. Me lähetimme Teille mieskohtaisia terveisiä: Olkaa varovainen — Kerenski uhkaa henkeänne! Te ette varoituksistamme piitannut, sillä Teistä oli silloin aika rohkeasti hyökätä ja nostattaa köyhälistö vallankumoukseen.

Venäjän köyhälistö nousi. Lokakuussa se syöksi maahan sekä porvariston vallanpitäjät että niiden käytyreinä olleet sosialistit ja otti kaiken vallan omiin käsiinsä.

Me Suomen sosialidemokraatit emme silloin selvästi tajunneet tämän valtavan tapauksen merkitystä. Emme uskoneet silloin, että Venäjällä on syyskuussa 1918 yhä oleva valta köyhälistön käsissä, köyhälistön, joka on hävittänyt porvarillisen valtion ja rakentaa sosialistista yhteiskuntajärjestystä.

Venäjän työväen vallankumouksen aattona, viime syksynä, Te, toveri Lenin, annoitte meille suomalaisillekin neuvon: »Nouskaa, nouskaa viivyttelämättä ja ottakaa valta järjestyneen työväen käsiin!» Ettemme me marraskuussa noudattaneet tätä arvokasta neuvoanne, siinä teimme — nyt sen olemme huomanneet — historiallisen virheen.

Marraskuussa syntyi näet Suomessa vallankumoukselle otollinen tilanne. Häikäilemättömästi nylkemisestä katkeoitunut Suomen köyhälistö oli viime kesän ja syksyn kuluessa joutunut luokkataistelussaan asteelle, josta ei enää ollut muuta kuin yksi askel avoimeen väkivaltaiseen yhteentörmäykseen. Kun sitten Venäjältä kuului työväen vallankumouksen kutsuva merkkisoiitto, oli Suomen köyhälistö valmis nousemaan. Mutta sosialidemokraattinen puolueem-

me, maamme köyhälistön ainoa puolue, ei ollut valmis. Puolueemme oli porvariston luokkavallan alla halpaantunut, mukautunut samalle rauhallisen luokkataistelun kannalle, jolla esim. Saksan sosialidemokratia oli aina ollut: porvarillisen valtion puitteissa pysyttelevän eduskunnallisen ja ammatillisen työväenliikkeen puolueeksi, jonka ohjelmassa sosialismi oli pelkkänä koristeena, ja jonka toiminta oli pikemminkin proletaarisen vallankumouksen välttämistä, kuin pyrkimistä ja valmistautumista tähän työväenluokan suurimpaan historialliseen tehtävään. Sen mukaisesti mekin marraskuussa, puolueemme johdon kautta — ensin kahden vaiheilla epäröityämme — ohjasimme maamme köyhälistön vallankumouspyrkimykset pelkäksi suurlakkomielenosoitukseksi ja sillä tavalla saimme aikaan, että väkivaltainen yhteentörmäys työväen ja porvariston välillä tuli silloin vältetyksi. Emme luottaneet vallankumoukseen, emmekä tahtoneet panna vaaralle alttiiksi järjestöjamme eikä kansanvaltaisia saavutuksiamme, vaan tahdoimme niin kauan kuin mahdollista oli, parlamentaarisin keinoin turvata ja kartuttaa näitä saavutuksia.

Nyt perästäpäin näyttää meistä suuremmalta kuin aikanaan se mahdollisuus, että vallankumous olisi silloin voinut johtaa jonkinlaiseen voittoon, tosin nähtävästi parhaimmassakin tapauksessa ainoastaan väliaikaiseen ja osittaiseen voittoon, tuskin työväenluokan voittoon, vaan pikemmin kansanvaltaiseen kompromissiin porvaripuolueitten ja mahdollisesti sosialidemokraattisen puolueemme enemmistön välillä, jonka jälkeen osa puoluettamme olisi epäilemättä ohjautunut kutsumaan työväkeä todellisen vallankumouksellisen sosialismin tielle. Vaikka siis välittömäksi tulokseksi vallankumouksesta marraskuussa tuskin olisi vielä tullut työväenluokan valtaanpääsy, olisi vallankumous kuitenkin voinut merkitä historiallista edistysaskelta proletaarisen vallankumouksen suuntaan, ja puolueemme velvollisuus työväenluokan taistelujärjestönä oli hyökätä sitä kohden, hyökätä mahdollisimman pitkälle, eikä jäädä odottamaan porvariston hyökkäystä. On luultavaa, että näin menetellen maamme työväen luokkataistelu olisi voinut edistyä — ei suinkaan ilman uhreja — mutta paljon vähemmillä uhreilla, kuin se sittemmin vaati.

Sillä laiminlyömällä marraskuussa puolueemme taisteluvollisuuden emme kuitenkaan saaneet vältetyksi aseellista yhteenottoa muuta kuin lyhyeksi ajaksi. Kansanval-

taista valtiomuotoa, lainsäädännöllistä 8-tunnin työpäivää ym. tärkeitä eduskunnallisia uudistuksia, jotka kaikki näyttivät jo häämöittävän niin lähellä, emme voineet saada turvatuiksi parlamentaarisin keinoin. Päinvastoin, kaikki kansanvaltaiset saavutukset joutuivat viikko viikolta yhä ilmeisempään vaaraan. Sillä maamme porvaristo varustautui, perustamalla itselleen aseellisia taistelujärjestöjä, kansalais-sotaa varten, väkivalloin kaappaamaan ne saavutukset. Tämän vaaran edessä ryhdyttiin myös meidän puolueemme johdon taholta varustautumaan työväenluokan itsepuolustus-tusta varten. Se ei kuitenkaan tapahtunut niin suurella tar-molla, innolla eikä vakavuudella, kuin olisi varustauduttu sellaiseen kamppailuun, johon mieli paloi, eikä sellaiseen, jonka välttämistä pidettiin onnena.

Tammikuun lopulla Suomen porvaristo pani joukkonsa hyökkäämään työväen kimppuun. Siihen vastasi sociali-demokraattinen puolueemme vallankumouksella. Vallanku-mouksen edellytykset olivat nyt työväenluokalle epäedulli-semmat kuin marraskuussa, niin sisäiset kuin ulkopoliit-tisetkin edellytykset. Tosin näitä oli vallankumoukseen lähdeittäessä vaikea arvata, mutta vaikka ne olisi kuinka sel-västi nähty, muuta ulospääsyä ei työväellä eikä työväen puolueella nyt valittavana ollut. Osa työväkeä olisi joka ta-pauksessa noussut aseelliseen vastarintaan, tuhansia olisi joka tapauksessa joutunut teurastetuksi. Puolueemme kiel-täytyminen taistelusta tuskin olisi järjestöjämmeikään pe-lastanut, mutta työväen rintaman se olisi alunpitäen autta-mattomasti hajoittanut ja merkinnyt porvariston verisen diktatuurin avustamista. Siihen emme me eikä puolueemme alentuneet. Lähes yhtenä miehenä koko työväenliike, niin valtiollinen kuin ammatillinenkin, lähti taisteluun kaikilla seuduin, missä se vain oli mahdollista.

Mutta me emme selvästi ymmärtäneet tämän omankaan proletaarisen vallankumouksemme luonnetta eikä sen tehtä-viä. Kun itse aseellinen taistelu oli meistä varsinaisesti vain välttämätön paha, emme vallankumousliikkeen johdossa aikanaan kiinnittäneet itse taistelun järjestämiseen niin in-nokasta huomiota, kuin lainsäädäntöön ja hallinnon jär-jestämiseen. Jo lähtö sotaan tapahtui kovin järjestämättö-mästi, ja koko tärkeän ensimmäisen viikon aikana jäi iso osa työväen hyökkäysvoimaa käyttämättä, ei yksistään aseiden, vaan osaksi myös järjestyksen puutteesta. Että sitten vallankumouksen aikana kuitenkin muutamassa vii-

kossa saatiin kuntoon noin 75 000 mieheen nouseva punainen armeija — alueella, johon tuskin kuului puolet maan kolmimiljoonaisesta väestöstä, maassa, jossa ei viiteentoista vuoteen ollut pienintäkään joukkoa kotimaista sotaväkeä ja jossa upseerikasvatuksen saaneita tai muita sotatekniikkaan perehtyneitä henkilöitä ylipäänsä ei juuri nimeksikään ollut työväestön saatavissa, — tämä oli varmasti enemmän todistuksena maamme työväen yleisen järjestymiskyvyn kehittyneisyydestä, kuin meidän vallankumoushallituksemme sotilas-organisatoorisesta ihmetyöstä.

Poliittisessa suhteessa taas vallankumoushallituksemme pitkän aikaa suorastaan koetti pikemmin pidätellä kuin edistää vallankumouksen sisäistä pyrkimystä selvään köyhälistön diktatuuriin ja sosialismiin. Se mikä vallankumouksen välittömänä päämaalina kangasti silmissämme, ei ollut sosialisointi, vaan sosialireformi, ei porvarillisen valtion hävitys ja työväenvallan perustaminen, vaan porvarillisen valtion korjaaminen yleisen kansanvallan harhakuvan mukaan, ei »vallankumous pysyväisenä», johon Marx oli viitannut, vaan vallankumouksesta vapautuminen mahdollisimman pian, kuten pahasta painajaisesta.

Tämä oli johdonmukainen seuraus juurtuneesta sosialidemokraattisesta koulutuksestamme, so. proletarisen, sosialistisen kumouksellisuutemme halpaantumisesta pitkäaikaisessa parlamentaarisessa ja ammatillisessa sisätyössä. Kun tuli todenteolla esille se ratkaiseva historiallinen prosessi, proletarinen vallankumous, joka myös sosialidemokraattisessa ohjelmassamme oli loppukoristeena, se prosessi, johon kunnolla valmistautumista kaiken aikaisemman työväenliikkeen olisi pitänyt tarkoittaa, ja jossa työväenliikkeen vihdoin piti päästä pitkästä kylvöstään satoa korjaamaan, silloin paljastuikin sosialidemokratian »korkea kehityskanta» vaaralliseksi avuttomuudeksi: se oli puoleksi sokea ja puoleksi rampa. Se oli vallankumoukselliselle työväelle pikemminkin vastus ja vaara, kuin apu ja ase ja voiton viiri. Se oli jonkinlaista työväendemokratiaa, joka silloin, kun porvarillisessa valtiossa todella on demokratian kukkima-aika, jota kauniimpaa siinä ei koskaan voi olla, s.o. täydellinen luokkataistelun kehittämisen ja kärkeistämisen vapaus, ei tätä ymmärtänyt eikä käyttänyt hyväkseen kunnolla varustautuakseen siihen luokkataistelun ylimpään vaiheeseen, aseelliseen vallankumoukseen, jossa demokratia ensimmäisellä minuutilla, tehtävänsä loppuun

täyttäneenä, on määrätty kaatumaan tieltä pois. Kun tämä meidän työväendemokratiamme joutui vasten tahtoaan proletariseen vallankumoukseen, niin siinä kumouksen oma sisäinen logiikka sitten viikkojen vierieissä kyllä kuljetti meitäkin eteenpäin, kuljetti puoliväkisin työväen diktatuurin ja tuotannon sosialisoinnisen tielle. Mutta astuttuamme vallankumoukseen oikeastaan — vallankumouksen välttämiseksi, johtui juuri tästä sisäisestä ristiriidasta sitten toimintaammekin paljon vahingollista ristiriitaisuutta ja vaarallista puolinaisuutta sekä siitä taas vallankumousliikkeen riveihin hajanaisuutta ja epäluottamusta ylipäänsä johtoa kohtaan. Pelkkä se mahdollisuus, että tämä meidän vikamme silloinkin voiton ja tappion vaaka vaappui täpärällä, olisi voinut painaa työväen asian tappion puolelle, tuntuu meistä nyt tragedialta. Mutta työväenluokan voitollekin päästessä me olisimme, noin aalloilla ajelehtiessamme, olleet vaarassa joutua kaikkein suurimman tragedian eteen mikä työväenliikkeen mielestä ikinä voi kohdata, saman tragedian eteen, johon täällä Venäjällä menševikit joutuivat: ase kädessä taistelemaan proletaarista vallankumousta vastaan.

Meidän proletarisen vallankumouksemme onnetonta lopputulosta eivät toki ratkaisseet meidän sen johdossa olleiden historialliset virheemme. Sen ratkaisi Saksan imperiaalismin peto, joka tuli Suomen porvariston avuksi lähettäen aseita, joukkoja ja kouluuntunutta sotataittoa. Täyttikö Saksan sosialidemokratia kansainvälisen velvollisuutensa sen estämiseksi, se jääköön Saksan työväestön arvosteltavaksi. Meille oli Saksan hallituksen sekaantuminen turmioksi — ja opiksi. Sen isänmaan, jonka itsenäisyyttä — teiltä venäläisiltä tovereilta meidän hankkimaamme lahjaa — me suomalaiset sosialidemokraatit niin innokkaasti puolustimme, sen möi Suomen porvaristo Saksan imperialismille vallankumouksellisen köyhälistömme veren hinnalla. Siten meistä sosialipatriotismi pois kylvettiin.

Kansainvälisellä lahtarivoimalla ja kapitalistisella joukkomurhatekniikalla murrettiin huhtikuussa vallankumouksellisten työläistemme rintamat. Suomen köyhälistön miehuullisinkaan vastarinta ei kestänyt. Pelastavaa apua ei tullut mistään. Saksalainen toveri ei kuullut. Venäläinen toveri kuuli, mutta ei jaksanut pelastaa. Se oli itsekin hädässä, mutta se auttoi sentään niin paljon kuin jaksoi. Kiittollisuudenvelkamme kasvoi kasvamistaan, päivä päivältä, viikko

viikolta. Tunsimme sen ja samalla häpesimme aikaa, jolloin me, porvarienv lietsoman nurkkaisänmaallisuuden tartuttamina, olimme epäröineet turvautua venäläisen sotilastoverin apuun ja pysyttelleet erossa hänen jalosta liittostaan. Pyhä verikaste Suomen lumikentillä rinnakkain taistellussa liitti nyt ikuiseen toveriliittoon suomalaisen ja venäläisen proletaari-aseveljen.

Toveri Lenin! Se vallankumouksellinen sosialismi, jota emme Suomen työväen vallankumouksen alkaessa lainkaan käsittäneet, on meille nyt auennut ja alkanut selvetä: omasta kovasta kokemuksestamme ja Venäjän voittoisan köyhälistön suuresta esimerkistä sekä Teidän opettavaisista sanoistanne ja kirjoituksistanne.

Täällä Venäjällä me olemme saaneet läheltä seurata tähänastisen maailmanhistorian suurinta vallankumousprosessia, ensimmäistä suurta sosialistista vallankumousta.

Hävitystä, pelkkää hävitystä meille Suomesta tullessamme sanottiin täällä olevan nähtävissä. Hävitystä, totta kyllä, olemmekin täällä paljon nähneet, mutta mikäli olemme nähneet vallankumouksellisen köyhälistön toimeenpanemaa hävitystä, on se ollut porvarillisen luokkavaltion hävittämistä, riistäjäluokkain vanhan lahon valtiollisen sortojärjestön tietoista ja perinpohjaista maahansortamista. Ja tämän hävityksen keskellä olemme nähneet nousevan maasta jalona laihona jotain niin ihastuttavaa, ettemme sellaista ennen osanneet kuvitellakaan: Olemme nähneet suuren kärsivän Venäjän synnyttävän elämän todellisuuteen maailman köyhälistön vuosituhantista, kauneinta unelmaa, sosialismia.

Nyt täysin käsitämme, että näin sen täytyykin syntyä, — että se ei koskaan voi elävänä syntyä kansanvallan utusuosissa, niinkuin Suomessa kuvittelimme, vaan ainoastaan hävityksen, vaaran, tuskan ja taistelun todellisuudessa.

Voittoisan köyhälistönne luokkavalta, jonka johdossa Te, kunnioitettu toveri, olette, on perustettu auttamaan tätä, kauan kaivatun uuden yhteiskunnan synnytyksiä. Ääretömiä ponnistuksia näemme tämän jättiläistehtävän joka päivä kysyvän. Tehtävänne suuret organisaattoriset vaikeudet kysyisivät vallankumoukselliselta köyhälistöltä tavattomia ponnistuksia siinäkin tapauksessa, ettei Venäjää olisi niin mielettömästi runnellut monivuotinen maailmansota, jonka avoimet juoksuhaudat yhä katkovat Venäjän tärkeitä elinsuonia. Ja vielä moninkertaisia ponnistuksia kysyy

Teidän työnne lakkaamattomain sisäisten ja ulkonaisten hyökkäysten johdosta. Taisteluase kädessä täytyy venäläisen työmiehen rakentaa, taisteluase kädessä täytyy vallankumouksellisen kyntäjänne kyntää. Mutta he rakentavat, kyntävät ja taistelevat uupumattomin voimin, ehtymättömin innoin. — Huonoa tulee, huonoa työtä, koikkuvat karkeitetut korpit syrjästä. Ei se kaikki heti hyvää tulekaan, ei ole nyt aikaa silotella; tulee parempaa ja tulee huonompaa, mutta valmista tulee joka päivä. Me olemme nähneet täällä yhteisestä työstänne odottamattoman paljon valmista tulosta, ja se on hyvä todistus se. Venäjällä — taloudellisen ja sivistyksellisen kehittymättömyyden maassa, viime vuoteen asti kestäneen tsaarin vallan, orjuuden ja lopulta saksalaisten rautakoron polkemassa Venäjän maassa — kun täällä on sosialistinen neuvostotasavalta vallinneissa vaikeuksissa pystyssä pysynyt yli kymmenen kuukautta, pelkkä tämä tosiasia sinänsä on meistä mitä suuremmoisina todistus siitä, kuinka kypsä koko kapitalistinen maailma todella jo on sosialistiseen vallankumoukseen.

Kypsä kommunismiin, niinkuin nyt sanomme Teidän kanssanne, toveri Lenin, ja teidän kehittämänne marxilaisen opin mukaan, jonka pitävyydestä Teidän proletaarisen vallankumouksenne historia niin eittämättömästi todistaa kaikelle maailmalle.

Meille suomalaisille entisille sosialidemokraateille on kommunistisen opin selveneminen merkinnyt kerrassaan uuden maailmankatsomuksen aukenemista. Se on tehnyt meissäkin sosialistisen vallankumouksen. Vasta nyt valveilla ollen näemme sosialismin päivänvalon, josta ennen korkeintaan unta näimme. Kommunistisen tietoisuutemme olemme ottaneet vastaan velkana, joka meidän on maksettava uskollisella työllä ja taistelulla kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen hyväksi, ennen kaikkea Suomessa ja täällä Venäjällä. Kommunismi on valanut mieliimme kuvaamattoman lohdullisen tietoisuuden siitä, että nekään suuret uhrat, joita oman maamme työväenluokka tänä vuonna on kärsinyt taisteluissaan ja tilapäisessä tappiossaan sekä varsinkin senjälkeen Suomen porvariston ennenkuulumattoman petomaisessa kostohurjastelussa, että nekään eivät ole hukkaan kärsityt, vaan kannetut kansainvälisen köyhälistön voiton hyödyksi. Sitä voittoa Suomen köyhälistö viimekeväisellä taistelullaan ja kaatumisellaankin edesauttoi. Vähäisenä miesluvussa, tiedossa ja taidossa se

paljon uhrasi. Ja se on vieläkin nouseva maasta. Kommunismiin tulisana lyö synkimmänkin sorron yöhön kirkastavan toivon salaman. Se iskee epätoivon kahleet poikki ja terästää soturin murretun sielun murtumattomaksi voitonvarmuudeksi. Sinä päivänä, kun maan ääriin kuuluu kutsumus: »Tää on viimeinen taisto!» sinä päivänä, kun kansainvälinen punainen armeija liikkeelle lähtee, saa maailma nähdä, että Suomenkin köyhälistö rientää riviin: koston ja voittoon!

Saksassa ja Itävallassa, kuin myös Englannissa, Ranskassa, Yhdysvalloissa ja Japanissa, silloin langetkoon työväenluokan tuomio kaikille niille työväenpuolueille, jotka siellä nyt koettavat petollisella tunnuslauseella »ensin rauha, sitten vallankumous» lykätä köyhälistön vallankumouksen puhkeamisen otollisen ajan ohi, laiminlyöden siihen pyrkimisen jo sodan aikana sekä sen jo tällä hetkellä vaatiman vakavan valmistelun!

Tuomio ja häpeä niille työväenpuolueille ja järjestöille, jotka välillisesti tai välittömästi nyt kannattavat maansa imperialististen hallitusten yrityksiä Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan ahdistelemiseksi ja työväen kansainvälisen vallankumouksen ehkäisemiseksi!

Veljenkäsi kaikille niille työväenjärjestöille, jotka eri maissa ripeästi pyrkivät ja valmistuvat köyhälistön aseelliseen vallankumoukseen jo sota-aikana, kukin oman maansa köyhälistön pelastamiseksi sekä samalla Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan avuksi ja vihdoin kaikkien maitten köyhälistön yhteisen, kansainvälisen sosialistisen tasavallan perustamiseksi.

Me luotamme ja toivomme, että nykyinen maailmansota on oleva se hauta, johon maailman kapitalismi nurinniskoin syöstään.

Kunnia Teille, venäläiset toverit kommunistit, jotka niin uljaasti olette suorittaneet vaikeimman esitaistelijatyön kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen hyväksi! Varmaa on, että ankaria ponnistuksia ja monia kalliita uhreja vielä vaaditaan Teiltä ja Teidän edustamaltanne köyhälistöltä. Mutta vielä varmempaa on, että se sosialismin kansainvälinen voittokulku, joka Teidän aseillanne alettu on, on taatusti tuleva loppuunsaoritetuksi.

Tässä ratkaisevassa taistelussa, toveri Lenin, tarvitaan joka päivä Teitä jos ketään yksityistä. Tarvitaan Teidän tervettä kättänne, kauasnäkevää silmäännne ja koko suuren

hengenvoimanne miehuutta. Uskomme ja luotamme, että Te, kunnioitettu toveri, nyt hyvin kestätte kaikki haavoitetun soturin vaivat sekä pian täysin terveenä voitte jälleen käydä käsiksi Sosialistisen Neuvostotasavallan peräsimeen ja kansainvälisen vallankumouksellisen työväenliikkeen johtoon.

Voitte sanoa venäläisille tovereille meidän puolestamme: Suomalaisetkin kommunistit lähtevät ilolla tuleen, — tahtovat olla hyökkäyksessä mukana, kun kapitalismin linnat otetaan ja maan tasalle hajotetaan; suomalaiset kommunistit pitävät arvoaan alentavana jäädä rintaman selkäpuolelle, kun kaikkien maiden köyhälistö valloittaa maailman.*

SKP:n PERUSTAVA KOKOUS.

Moskovassa, 3 päivänä syyskuuta 1918

* Myöhemmin O. W. Kuusinen teki tämän kirjeen eräiden väitteiden johdosta seuraavia reunahuomautuksia: »keinotekoista teoreettista syventymistä», »ei ymmärretty demokratian ('kansandemokratian') käyttöä proletaarisen vallankumouksen hyväksi», »dogmatismin, 'vasemmistolaisuuden' lastentaudin sanelemaa liioittelua». — *Toim. huom.*